

Forfatter: Jacobsen, Peder Vilhelm

Titel: BREV TIL: Adler, Peter Christian FRA: Jacobsen, Peder Vilhelm (1832-01-23)

Citation: Jacobsen, Peder Vilhelm: "BREV TIL: Adler, Peter Christian FRA: Jacobsen, Peder Vilhelm (1832-01-23)", i *Breve fra P. V. Jacobsen - breve udgivne i anledningen hundreaarsdagen for hans fødsel*, J. L. Lybecker og E. A. Hirschsprung, s. 158. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987348-000-shoot-L0019873480000047.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra P. V. Jacobsen - breve udgivne i anledningen hundreaarsdagen for hans fødsel

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

23. Jan. 1832.

.... Den Constitution, som man er ifærd med at give os, være nu god eller slet, saa havde man dog s. 159 for noget siden nær fordærvet det gode, der allenfals kunde blive ved den; de Matthias Wintherske Sager, ¹⁾ saavel som adskilligt andet, der vel kunde give Anledning til at se de mørkere Sider ved Trykkefrihed, selv saadan, som vi have den, havde formodenlig bevæget Kongen til i et Reskript at befale Cancelliet at indkomme med Forestilling om Indskrænkninger i den, navnlig forsaa vidt Blade og Tidsskrifter angik. Cancelliet lod imidlertid ikke det allermindste blive bekendt herom — næppe Personalet i vedk. Contoir fik noget at vide derom — og har formodenlig straks gjort kraftige Remonstrationer, thi man har ikke senere hørt noget videre om denne Sag. Ogsaa fortalte man i Byen, at Kongen havde isinde navnlig at berøve »Maanedsskrift for Litteratur« sin Anonymitetsret. Vel er der al Sandsynlighed for, at dette er Løgn; men vist er det imidlertid, at dette Tidsskrift med samtlige Redaktører ere i formelig Disgrace. Det er naturligvis især foraarsaget ved Abrahamson, der vel ikke blot mundtlig har forestillet Kongen deres Handlemaade ²⁾ som meget slet, men uden Tvivl endog leveret Kongen og de Fornemste en skriftlig Opsats i denne Henseende ; i det mindste hændtes det for noget siden flere af Redaktørerne, at de paa 3—4 ganske forskellige, men alle høje eller fornemme Steder, maatte døje en fuldkommen s. 160 systematisk og i en og samme Orden sammensat Opregnelser af deres Synder imod det Offenlige og Andre, ligefra Blichers Pjece i Begyndelsen af Maanedsskriftets Tilværelse, og gennem Islænderens Sag ¹⁾ samt den af Hoffet yndede Ingemanns Bekrigelse til det sidste Angreb imod den indbyrdes Undervisning under Abrahamsons Bestyrelse. Ogsaa retirerede Engelstoft, der vel tidligere havde tænkt paa at forlade Redaktionen, men nu troede Lejligheden bekvemst, ud af dette Samfund, skønt han ikke kunde komme bort fra sin Post som Redaktør før efterat hint forargelige Hæfte var udkommet; saasart han imidlertid var sluppen, gjorde han Visit hos Abrahamson og Finn Magnussen

.... H. C. Andersen holdt for en 14 Dage siden en lang Samtale i Foreningen med en anden ung Digter, hvilken Samtale det morede mig at sidde og lytte til. Iblandt mere spurgte den yngre Digter ham, hvad han studerte, hvortil han svarede: »Æsthetik!« Da den anden, der vel ikke var saa aldeles luftig som Andersen, Dagen derpaa spurgte, om han ikke havde noget Brødstudium, svarede han: »Nej, jeg studerer Æsthetik, — ja, og saa studerer jeg Naturvidenskaberne, — og Historie. Ja,« gentog han med en saa veltilfreds Mine, saa jeg nær var brusten ud i Latter, »jeg studerer Æsthetik, Naturvidenskaberne og Historie, især den nordiske«. Den stakkels Nar! — Forleden blev den stakkels Liunge slemmt narret. En Spøgefugl, der vilde prøve, hvorvidt man dog kunde gaa med at byde ham Bidrag til hans Blad, satte et Stykke sammen »om Materie og Form«, der var aldeles meningsløst, men s. 161 fornemt affattet og sat paa nytyskphilosophiske Ord, og uagtet allerede Begyndelsen, »at vi leve i en Tid, som den geniale tyske Tænker med Rette kalder den nyere«, burde have kunnet ladet ham vente et Rosenkildisk Vrøvl, var han saa dum og tillige formodenlig saa undseelig ved at være sin Dumhed bekendt, at han ikke blot modtog Bidraget, men trykkede Spøgefuglen i Haanden og takkede ham paa det hjærteligste

Af Miscellanea endnu nogle Smaating. — Jeg har næppe tidligere fortalt Dig noget om den forbandede Historie med Jødinden paa Fødselsstiftelsen. Det var en ugift Jødinde, der havde lagt sig ind der (noget der sjældent er Tilfældet) og havde født en Søn. Denne lod Direktionen, der ikke faldt paa, at hun var en Jødinde, straks — som ellers altid sker — bringe ind i Salen og døbe. Faa Dage efter forlangte hun sin Dreng for at faa ham omskaaren. Direktionen kom i Bevægelse, Præsten kom i Bevægelse, Bispen, Cancelliet og Kongen med Statsraadet — siges der — alle kom i Bevægelse; thi at lade et Menneske omskære, efter at han var døbt, gik ikke an, og at nægte Jødinden sin Ret til at faa sit Barn opdraget i Jødedommen gik ligesaalidt an. Det var en forbandet Historie, og ere de ikke komne ud af den, saa sidde de i den endnu